

Šlienavos ir Viršužiglio parapijos leidinys

Kur tu dabar esi, gerasis žmogau? Kas vyksta ten, kur tu esi? Ar tu matai gyvenimą? Kur iš tiesų tu esi?

Gal telefono erdvėje? O juk kartais jis būna ne tik geruoju burtininku, bet ir laiko ėdiku... O vasara, kuri dar aplink tave, galbūt ji nori kažką tau pasakyti... Arba ruduo, kuris ateina, ar žiema, pavasaris...

Kur tu dabar esi? Prisiminimuose apie praeitį ar ateitį? O juk ateitį kuri pats. Iš liūdesio, iš pykčio tavo ateitis, ar iš gerumo akimirku, kurias tu augini?

Ten, kur tu dabar esi, kurk tai, kas gera. Ten, kur tavo širdis, tebus ji gera.

Juk gera kvėpuoti gaivumu, kurį padovanoja pabuvęs lietus. Kvėpuoji – ir atsigauni, jėgos grįžta, žvalumas, ištiesini nugarą, pakeli pavargusias rankas. Ir jau debesys išsisklaido, saulė pasirodo, mirteli ir pasislepia už debesėlio, ir vėl saulutė pasirodo, spinduliais apkabina. Toks saulės buvimas... Gera stebėti šias slėpynes ir nuolatinę kūrybą Kūrėjo pasaulyje... Gera klausytis gyvenimo garsų. Štai gaidys gieda savo rytinę “pareigą”, žadina dieną, nauja gera diena ateina, imsimės visi darbų. Draugiškai ir žvaliai, bendrai naudai...

Lengvi vėjo gūšiai dar nupurto nuo medžių likusius lietaus lašelius, šviesa slysta nuo vieno lapelio ant kito. Skrenda sau drugelis laisvoje erdvėje, ieškodamas sausos, gražios ir gėlėtos vietelės.

Namuose artimi žmonės maloniuose rūpesčiuose tyliai šnekučiuojasi...

Štai jis – gyvenimas. Štai ji – stiprybė gyventi. Akimirkose... Tame, ką matai. Tik atidžiai žiūrint ir klausantis širdimi gali tai pastebėti. Tai, ką girdi. Tai, dėl ko šypsaisi. Arba tai, dėl ko verki nuo užpildančio iki kraštų gerumo pojūčio.

Ir tuomet nėra būtinybės gaišti laiką giliuose apmąstymuose ar telefonuose, kankintis abejonėse “o kas, jei...” ir “o kas būtų...” Prasmė – ji čia pat. Gyvenimo prasmė – pilnai atsiveria kiekvienoje akimirkoje.

Būna, kad skrendantis pro šalį drugelis įkvėpia knygai, vaiko šypsena – svarbiam sprendimui, išgirstas nuoširdus pokalbis – geriems darbams.

Ir tu pradedi kelionę, naują dieną. Kaip gali, kaip sugebi, kaip žinai, kaip jauti... Ir viskas. Viskas tada aišku ir lengva...

Tai kur gi tu dabar esi, gerasis žmogau? Kas vyksta ten, kur tu esi?

*“Viešpatie, Tavo žodžiai
yra dvasia ir gyvenimas.
Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.”*

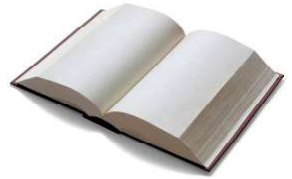
Jn 6, 63b. 68b

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Joz 24, 1–2a. 15–18b; Ps 33, 2–3. 16–23; Ef 5, 21–32

Psalmės atliepas

Išbandykite ir patys patirkit, koks geras yra Viešpats.

Evangelija pagal Joną (6, 60–69)

Daugelis Jėzaus mokinių sakė: „Kieti jo žodžiai, kas gali jų klausytis!“ Jėzus, žinodamas, kad mokiniai dėl to murma, paklausė: „Jūs tai piktina? O kas būtų, jei pamatytumėte Žmogaus Sūnų, užžengiantį ten, kur jis buvo pirmiau?! Dvasia teikia gyvybę, o kūnas nieko neduoda. Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, yra dvasia ir gyvenimas. Bet kai kurie iš jūsų netiki“. Mat Jėzus iš pat pradžių žinojo ir kas netiki, ir kas jį išduos. Jis dar sakė: „Štai kodėl aš jums sakiau: niekas negali ateiti pas mane, jeigu jam nėra duota Tėvo“. Nuo to meto nemaža jo mokinių pasitraukė ir daugiau su juo nebevaikščiojo.

Tada Jėzus paklausė Dvylika: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“ Simonas Petras atsakė: „Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjome ir pažinome, kad tu – Dievo Šventasis“.

Evangelijos komentaras:

Evangelija mums kalba apie dramatišką Jėzaus gyvenimo vietą. Po ilgo pokalbio Kafarnaumo sinagogoje apie savo kūną kaip maistą, daugelis Jo mokinių atsitraukia ir nusprendžia daugiau su Juo nebevaikščioti. Pasitraukiančiųjų motyvas labai aiškus: „Kieti jo žodžiai. Kas gali jų klausytis?“

Tokių žodžių iš Jėzaus lūpų teko išgirsti ne kartą. Jie buvo „kieti“ jaunuoliui, išgirdusiam: „Eik, parduok visa, ką turi, ir išdalink vargšams“. Juos girdėjo Kalno pamokslo klausytojai: „Palaiminti persekiojantieji, palaiminti, kurie verkia“...

Vis dėlto tai, ką Jėzus siūlo miniai dabar, nėra naujas įstatymas, kokio iki tol tauta neturėjo, bet dar didingesnė vizija, tikėjimas, kuriam reikia išskirtinės drąsos: „Aš esu gyvenimo Duona, aš perduodu Dievo gyvybę, mano kūnas teikia pasauliui gyvybę“. Niekas iki tol pasaulyje su tokiu absoliučiu įsitikinimu nebuvo pasakęs: „Aš esu“.

Niekas iki tol nebuvo taip kalbėjęs apie Dievą ar save patį, kaip Jėzus. Tai Dievas, kuris nepralieja svetimo kraujo, bet pats lieja savo kraują už visus žmones. Jis iš meilės žmogui eina mirti ir tampa mažas kaip duonos gabalėlis, kad galėtų žmogų pamaitinti. Su Jėzumi atėjo galas išorinių praktikų, apeigų, į(si)pareigojimų religijai. Jo skelbiamas tikėjimas kalba apie susivienijimą su Dievu: aš Jame, ir Jis manyje.

Esminė šios Evangelijos vieta yra Jėzaus klausimas: „Ar ir jūs norite pasitraukti?“ Jis nebando sulaikyti savo mokinių, pamėginti juos įtikinti, nemaldauja: „Palaukite valandėlę, pasilikite, aš jums geriau paaiškinsiu“. Jėzaus klausimas dvelkia konkretumu ir gal tokiu liūdnu žvilgsniu į mus, tačiau kartu jame skamba iššūkis, o svarbiausia: apeliuojama į kiekvieno galimybę laisvai apsispręsti: „Esate laisvi, galite eiti, galite ir pasilikti, tačiau pasirinkite!“

Tai kartu ir klausimas kiekvienam iš mūsų – ko norime: pasitraukti ar pasilikti? Nereikty stengtis prieš save pačius vaidinti nepalaužiamų didvyrių – ko gero, ne vienam gyvenime tokia alternatyva buvo iškilusi. Pagalbon ateina Petro atsakymas: „Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius“. Tik tu vienas... Tik Dievas...

Nuostabi akimirka, labai aiškiai užbrėžianti brūkšnį ir atskirianti tai, kas svarbiausia. Visas pasaulis... Ir Dievas... Vien tik Jis. Nėra nieko kito, kam galėtume patikėti savo gyvenimą. Vien tik Jame randame amžinojo gyvenimo žodžius, suprasdami, kad dangus nėra tuščias ir nebylus, o Dievo žodis yra gyvas. Jis nurita akmenis nuo kapų angų, nugali stingdantį mirties šaltį, atveria kelius ir dangų susitikimui, švelniai glosto ir užžiebia meilės liepsną.

Dievas turi gyvenimo žodžius. Žodžius, duodančius gyvybę, pažadinančius gyvybę mumyse. Jo žodžio galia mūsų rankos tampa kupinos gerų darbų, mūsų akys spindi meile ir drauge žvelgia amžinybės link, suprasdami, jog Jis yra tas, nuo kurio pasitraukti nenorime.

Kodėl „kieta“ būti krikščionių?

Pripažinkime tai, kad į kaimo bažnytelę užėjęs smalsus jaunas žmogus gali pagalvoti, jog ten renkasi gyvenimo nuskriausti, neišvaizdūs, dažnai pagyvenę, ne modernūs, ne brandiniais drabužiais apsirengę, dažnai gyvenimo nuskriausti žmogeliukai, kurie klūpo patamsy ant kelių, kartais ašaroja nežinia ko, kartais garsiai kaltina save, daužo sau per krūtinės nežinia už ką ir kodėl. Žodžiu, – kažkokie keistuoliai fanatiškai (mėgstamas „šiulaiikinių“ žmonių žodis) dėl neaiškių tikslų panirę į mistinės religijos debesis.

Prisipažinsiu, – kažkada – prieš daugelį metų – aš irgi buvau tas neva modernus, šiulaiikiškas žmogus, kuriam besirenkančių į bažnyčią (ypač kaimuose) žmonių išvaizda kėlė rimtą nerimą. Pirmą mintį pasąmonėje įėjus į bažnyčią būdavo: „Aš nenoriu būti vienas iš jų.“ Juk bet kas pasakys (manydavau savo nebrandžia galva) – kad nekieta būti tokiu vargeta, keliaklupsčiautoju, juolab – savęs kaltintoju. Jauno žmogaus galvoje užprogramuota, kas yra KIETA – kieta turėti naują automobilį, krūvas draugų, nusifeisbukinti / nusiselfinti savo nuskrudintą kūną egzotinėse kelionėse, modernu rinkti krūvas laikų instagramose, kieta nuolatos keisti brandinius drabužius, automobilius, partnerius. Juk visos POP žiniasklaidos (ir draugų) pripažinta, kad TAI yra tikrai KIETA.

Laikui bėgant, savo jauna galva pradėjau suprasti, kad pirmasis įspūdis apie žmogaus išorę neatitinka realybės ir galiausiai po truputį pradėjo ryškėti – kas iš tikro žmogų daro KIETU ŽMOGUMI. Susipažinęs su savo parapijos (bernardinų) žmonėmis, įsitikinau, kad tikinčiųjų, kaip ir apskritai visų žmonių, – išorė nieko nepasako apie tikrus dalykus, – neretai po išorinio vargšo kauke slepiasi turtinga, sakyčiau, – net neįkainojamo gerumo širdis. Atradau, kad didmiesčių bažnyčiose lankosi daug jaunų, šviesių, brandžių žmonių, kurių vertybės, geri darbai, žodžio laikymasis yra ne tik formaliai eksponuojami, bet realiai įgyvendinami. Bernardinų tikinčiųjų bendruomenės žmonės man, kaip ir daugeliui žmonių – parodė, kas yra TIKRASIS KRIKŠČIONIO GYVENIMAS IR TIKROJI LAISVĖ ir kas iš tikro yra KIETA ir žinoma atsakė į klausimus, – iš kur tas kietumas kyla.

Pateiksiu argumentus (sąrašas nebaigtinis), kodėl tikru krikščionių būti tikrai kieta.

1. Krikščionis kietas, nes žino, kas yra tikra ramybė ir kur jos ieškoti

Visi be išimties žmonės ieško ramybės ir saugumo tikrąja to žodžio prasme, bet daugelis, deja, nežino, kad ieško ne ten ir ne to, kas suteikia ramybę. Tuo tarpu krikščionys žino, kas suteikia tikrą ramybę, žino, kaip (kokias būdais) ir kur ieškoti tikro pastovaus, ilgai trunkančio saugumo. Krikščionis žino, kas nesuteikia tikros ramybės – turtas, kūniškumas ar saikingi trumpalaikiai malonumai savaime nėra blogis, tačiau požiūris į juos bei intencijos jais naudotis – yra esminis ramybės ir neramumo indikatorius.

Krikščionis šiuo atžvilgiu yra kietas, nes jau dabar žino, kas yra tikrasis ramybės nešėjas, ramintojas, tikrojo džiaugsmo davėjas, ir jis žino būdus, kaip tą būseną kantriai pasiekti, išlaikyti, esant reikalui – į ją grįžti. Paklauskit bet kurio giliai išpažįstančio krikščionio, kas tai – jis būtinai atsakys, bet tikrai nepažadės labai lengvo kelio. Tik esant nuolatiniam vidiniam saugumui – žmogus visada bus ramus – ramus, – net prieš musulmonų ekstremisto kardą, ramus dėl pasaulio rūpesčių, nes turės platesnį požiūrį ar uolos atramą po kojomis.

2. Krikščionis kietas, nes mato ir širdies akimis

Gaila (o gal ir gerai), kad krikščionybės kietumas plika akimi nematomas. Tiesa yra tokia, kad tie šiulaiikiniai „modernūs“, populiarumo siekiantys žmogeliukai nesuvokia arba pamišo tai, ką žinojo visi mažieji princai, – tikrasis kietumas yra ne „anapus“, – ne dėl įsigytų daiktų, pasiektos karjeros, patiktukų skaičiaus feisbuke, o slėpi „šiapus“ – viduje, ten, kur žmonės jos nemato, negali matyti akimis, negali pačiupinėti pirštais, pasididžiuoti prieš kitus. Problema ta, kad daugelis „modernių“ žmonių nenori matyti giliau – jie įsivaizduoja,

Tuoj prasidės ir nauji mokslo metai

Ateinantį sekmadienio, rugsėjo 1 dieną, sėkmingų naujų mokslo metų linkėjime visiems norintiems mokintis ir visiems mokinantiems!

DŽIAUGIAMĖS IR DĖKOJAME

Dėkojame visiems, kurie ypatingai šioj savaitėje ruošėtės šv. Baltramiejaus šventei Šlienavoje! Visiems, kurie valėte, siurbėte, šveitėte, puošėte, nešėte, statėte, pasidalinote savo gėlėmis, ravėjote, šlavėte, kūrėte grožį... AČIŪ JUMS!

Visi žinome ir žinokime, kad ne tik šventieji puodus lipdo, bet ir mes, visi žmonės. Ir mes visi turime savo namus, juos pavadiname *bažnyčia*, kuriuose visi kartu gyvename, į juos susirenkame, jie tampa mums savi, ir mes visi kartu rūpinamės jais. Tad visada pasidžiaukime, jei Jums rūpi ir rūpinasi, kurie jaučiate bendrumą ir savumą, drąsiai imatės darbų ir kuriate net ne tiek sau, kiek visiems mums.

Tas bendruomeniškumas ir savumo jausmas yra tai, ko mums visiems labai labai reikia. Auginkime patys savyje ir visi kartu šį pajautimą! Tik su tokiu bendrumo pajautimu galime gyventi kaip bendruomenė, bendraminčiai ir savi. Smagios bendrumo šventės!

MARIJOS RADIJAS

Krikščioniškas balsas Jūsų namuose

Šiandien, Šlienavoje
vyksiančioje
šventėje, dalyvauja
ir savanoriai iš
Marijos Radijo.
Kviečiame susitikti
su jais ir paremti
Marijos Radiją
sava auka.

kad gerai jaučiasi ką nors turėdami ant savęs (brandiniai drabužiai) ar savo rankose, tačiau, duok Dieve, jie galiausiai supras, kad tas gerumas ir laimės pojūtis labai laikinas (dingsta, kai tik praeina naujumo pojūtis). Retam žmogui (krikščionybė atskleidžia) pavyksta suprasti, kad laisvė slypi ne kur kitur, o „išorės viduje“, – ten, kur yra tai, kas niekad nesibaigia, – gyvybė, kūryba, augimas, tikroji gyvenimo prasmė, ten, kur ne laikinas džiaugsmas, bet pastovi ramybė, pastovi tvirta, nepajudinama išmintis.

3. Krikščionis kietas, nes yra tikras savo Tėvynės patriotas

Esu įsitikinęs, kad Lietuvos Nepriklausomybė atkurta (iškovota) dėl to, kad buvo gyvas krikščioniškas tikėjimas (viena pagrindinių veiksmų), buvo gyva Bažnyčia (šviesūs pavyzdžiai – „Lietuvos Katalikų Bažnyčios kronika“, knygnešiai, kankiniai, partizanų urvuose rasti kryžiai, Biblijos). Esu įsitikinęs, kad be pasiaukojančių tikrų krikščionių, kunigų, partizaninių judėjimų, kankinių darbų neturėtume nei valstybės, nei savo vidinės laisvės. Prisipažinsiu – man visada trispalvė asocijuojasi su šalia esančiu Kryžiumi, kuris aplaistytas mūsų patriotiškai mylinčių Lietuvnę krikščionių krauju.

4. Krikščionis kietas, nes yra bebaimis, – drąsiai žvelgia net mirčiai į akis

Tiek mano paties mama gydytoja, tiek daugelis kitų, pavyzdžiui, – reanimacijoje dirbančių gydytojų liudija, kad krikščioniui tikėjimas leidžia ramiau pereiti gyvenimo – mirties slenkstį. Tikroji paslaptis ta, kad krikščionis žino, kur ir pas ką visą gyvenimą keliavo. Jis žino, kas jo kelio žvaigždė arba, kalbant moderniau, – žino, kas nustatyta jo vidinės navigacinės sistemos adreso skiltyje. Jis mirtyje mato naują pradžią, jeigu norite – naujo nuotykio, naujos kelio atkarpos užuomazgą. Kas gali būti kietiau, nei būti bebaimiam prieš mirtį? Lietuvos istorijoje yra daugybė pavyzdžių, kaip atsiskleidė kankinių, partizanų, kunigų tikrosios vertybės. Jie nebijojo mirties, nes buvo tikrai kieti krikščionys.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; j.m. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.